

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

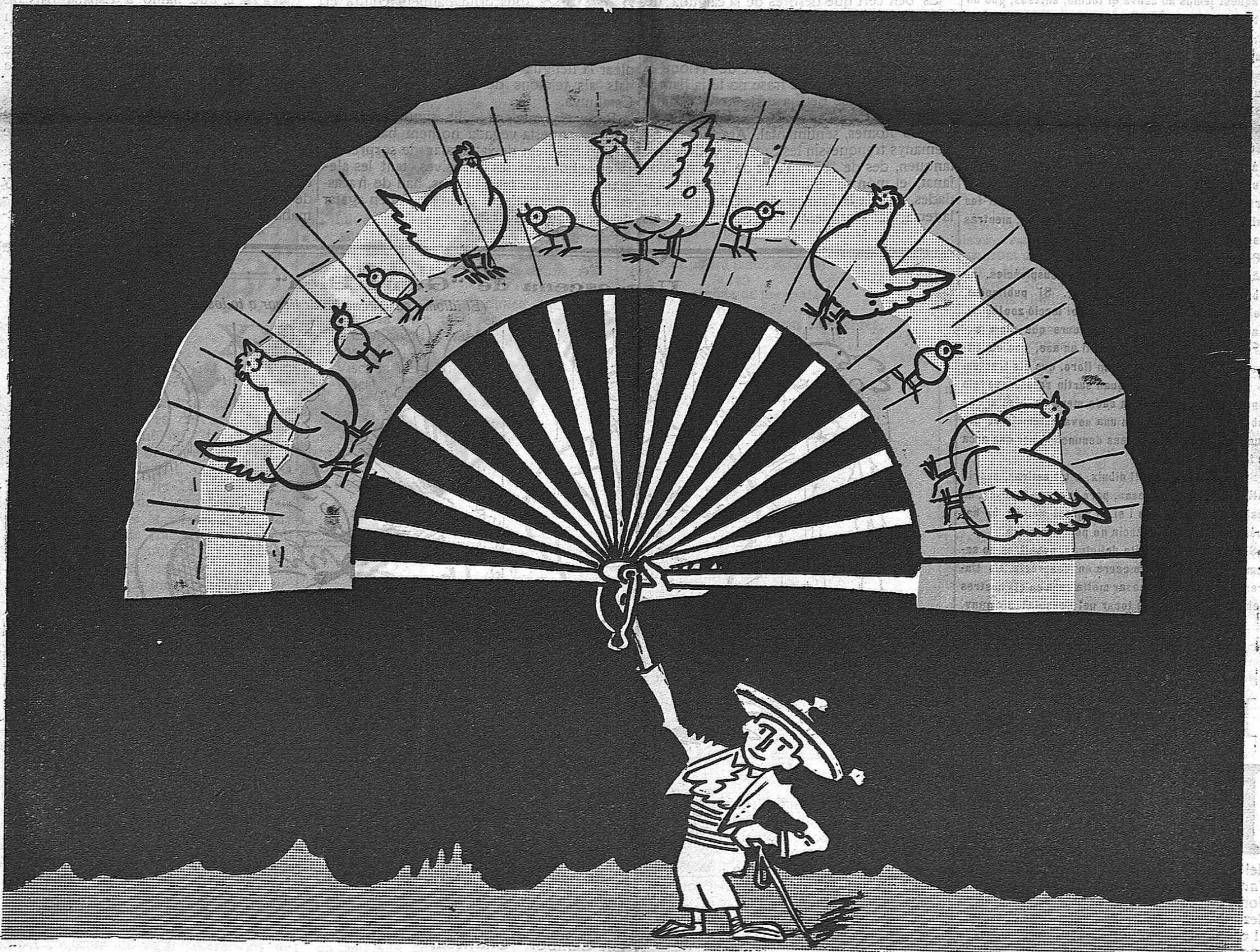
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJOER, 2'50

Al·legories estiuenques

— El país del vano... i el vano del país.

Els trucs i el repicó

Els alemanys, quan van començar, enguany, el formidable cop de la seva ofensiva esperaven que amb uns quants cops tirarien per terra l'adversari vençut definitivament. Podem dir que el seu plan consistia en donar un parell de trucs i tot seguit el repicó de la victòria.

Els trucs han anat ressonant, amb espantós soroll, l'un darrera l'altre. En cinc mesos hi ha hagut cinc trucs. Però el repicó triomfal no ha vingut.

El darrer cop, donat al Marne i a la Champagne, resultà fallat. I el més fallat dels cinc. Els alemanys, a costa de terribles sacrificis, no han pogut aconseguir altre cosa que un petit avenç al sud del Marne. I si no poden aixamplar la zona de terreny conquistada en aquest punt, van a perill que els passi el mateix que els austríacs després de passar el Piave.

El cinquè truc alemany ha sonat. Però el repicó no vé. Seran els aliats els qui enfortits pel decisiu concurs nordamericà, faran sentir per tots els àmbits del món el repicó gloriós de la victòria final.

Les nostres denúncies

SENYOR FISCAL:

Abans de seguir la conversa que tenim setmanalment amb el públic, ens prenem la paraula «prèvia», com diuen els oradors de miting, i ens encarem amb vostè, senyor Fiscal, per a dirigir-li, amb tots els respectes, aquesta frase no gaire parlamentària:

—Què hem de fer?

La denúncia del nostre darrer número ens ha esverat i ens ha fet perdre l'esma. Segons la notificació, aquell porc de la tercera plana és delictuós. Que aquella bona bestiola l'hagués trobada pecaminosa un moro, passi; que un metge hagués dit que en aquest temps no convé el tocino, entesos; que un meticulós hagués calificat aquell dibuix de porqueria, conformes; però amb tot això, que hi té que veure la neutralitat per a que, en nom d'ella, vingui vostè, senyor Fiscal, i ens clavi entre cap i coll aquesta nova llei que tira un vel sobre l'acció dels espies?

Fóra fer-li una ofensa a vostè, senyor Fiscal, creure que té tanta mala voluntat als alemanys que allà on veu un porc li sembla veure al Kaiser. Aquell tocino no té res de teutó. Nosaltres, gens germanòfils, mai els farem el favor de comparar-los amb un porc, perquè del porc tot n'és bo, mentre que dels alemanys... «pa'l gato».

Pobre porc de la tercera plana!

Amb aquestes teories o aquestes suspicacions, no sabem què dir ni què dibuixar. Si publicuem, creient-ho cosa inofensiva, una col·lecció zoològica, quan surti una gallina van a creure que diem covards als alemanys; quan surti un ase, que els titllem de burros; quan surti un lloro, que els tractem de mones o viceversa; quan surtin rates, que els suposem lladres, i així a cada mena de bestia que publicarem, ens posaran una nova calúnnia al damunt. Si per un porc ja ens denunciaren, per una arca de Noè ens fusellaran.

Senyor Fiscal: aquell dibuix, a tot estirar, podria calificar-se de «bestieses», però ja veurà, senyor, de bestieses tots ne fem i si en aquest món no hi ha gués una mutua tolerància no podríem viure.

Si allò, doncs, resulta delictuós, nosaltres no sabem què fer per a no caure en desgràcia. No tindrem més remei que posar molta cura en els nostres treballs o fer-nos-els tocar pel Consulat alemany,

París

DESCRIVINT un dia de festa a París, Rubén Darío escrivia que a l'atravessar el Jardí de les Tulleries, li havia semblat caminava damunt el pit del món. Això era en els dies joiosos de l'avant guerra, quan París era el saló i el dormitori dels reis, el «boulevard» i el «rendez-vous» del món. Ara és el pit i el front i el cor i els braços heroics. Jo he dit que era la custòdia del món, on se guardaven els cor-

porals per la guàrdia que li feien totes les races, el ianqui i l'anamita, el britànic i el senegalès, l'italià i els oceànics, tot l'Arc de Sant Martí dels homes, obrint-se damunt la ciutat santa!

I novament París torna a ésser la obsessió dels homes. —Preneu París!— criden amb totes les seves entranyes els fills i la clientela neutra de Germània. —Salveu París!— resa tota la terra. —Així París torna a ésser el centre, en torn del qual giren totes les esperances, totes les emocions, totes les angúnies. Es com una Jerusalem que aixequés altra volta les creuades, però una Jerusalem a l'inrevés, sense Sant Sepulcre i amb les matrius de tots els futurs infants, una Jerusalem que no vol ésser deslliurada sinó deslliuradora, no conquistada sinó defensada.

Es ben cert que després de la caiguda de Roma, res trabsalsaria la civilització com la caiguda de París. Aquest canó que tira damunt vostre, parisencs, us fa recordar el pas del primer Guillem sota l'Arc de Triomf— diuen els alemanys. La frase no té la llargària de la «Grosse Bertha». Aleshores la lluita fou per la França, el dolor nacional i l'afer per als homes, sentimental. Ara no. Si els alemanys trenquessin les cadenes votives que tanquen, des de 1871, l'Arc de Triomf profanant, el món se sentiria les entranyes foradades. Car ja la França són les cinc parts de la terra, i el sentimentalisme és raó. Tots els

pobles anorreats confien amb París redemptor, totes les democràcies pensen amb els llocs olímpics d'on sortiren tots els doctrinaris i tots els soldats de les revolucions, i com en 1789, se pressent que els nous decàlegs humans seran dictats altra volta a la vora del Sena, el Jordà dels baptismes llibertaris!

Per quinta vegada els alemanys truquen a les portes de la capital de França, i el Marne torna a ésser el riu amb soroll de història. Alemanya ha decretat sigui aquest el de l'epileg definitiu; però fa quatre anys que decretà la victòria que encara cerca per les marges del Marne.

Però la França ja no confia en miracles bèl·lics. Els alemanys tindran darrera seu a l'emperador, vigilant; els aliats tenen a París. Com si Déu els hi mirés! Com si redreçant-se, a la faisó de La Marsellesa de Rude, els empenyessin al combat les santes veïges patriòtiques i els jacobins furiosos i triomfants. Les dues ànimes de la França són altra volta, com en 1914, al Marne:

On peut ajouter a la muraille humaine

Qui brise votre bond

La sainte et sa pitié, le tribun et sa haine

Geneviève et Danton!...

PARADOX

Una ofensiva rebutjada

PARLÀVEM, al número passat de aquest setmanari, d'una ofensiva contra Catalunya, dirigida principalment contra el sector de la llengua catalana. L'atac directe consistia en la prohibició feta per un insignificant Director general, d'empliar la llengua catalana en les llistes d'abonats als telèfons de la Mancomunitat de Catalunya.

Però els catalans— dit sigui en honor nostre— aquesta vegada no hem badat, és a dir, no ens hem deixat agafar de sorpresa. I ja és sabut que les ofensives, tant les alemanyes com les madrilenyes, han de fracassar quasi forçosament quan no poden agafar desprevingut l'adversari.

Davant l'agressió del Director General de Correus i Telègrafs, (el nom del qual no sabem, ni necessitem saber-lo), l'opinió catalana ha reaccionat vigorosament i ha iniciat tot seguit un contraatac impetuós, que a Madrid no esperaven pas.

I ha vingut a retirada de l'agressor. El ministre de la Governació, el dolç senyor Garcia Prieto (més dolç que el senyor Dato, qui de vegades es torna agre) ha respost a la reclamació formulada pel Consell permanent de la Mancomunitat en sentit favorable al dret dels catalans. Aqueix terrible Director general ha quedat desautoritzat i en una situació una mica trista. Es com un general que ha sofert una derrota.

Els catalans, doncs, hem conservat per a la nostra llengua, ànima viva de la nostra personalitat, les posicions conquistades a la Mancomunitat. Les llistes dels telèfons en català han estat defensades enèrgicament; i l'enemic, que hi havia posat el peu, n'ha estat tret al cap de poc temps. La posició queda nostra, i damunt hi oneja aqueixa bandera espiritual que és la llengua d'un poble.

L'ofensiva anticatalana ha estat rebutjada aquest cop. Però d'altres ne vindran, i els catalans hem de seguir alerta. I encara hem de fer més. Ha d'ésser Catalunya qui, passant de la defensiva a l'ofensiva, conquisti per a la llengua pròpia les posicions de la oficialitat, que les tropes del rei Felip V li van pendre fa més de dugues centúries.

FULMEN

País de abanico

EL que llamó a España país de opereta nos hizo favor, fué co.1 nosotros excesivamente generoso. ¿País de opereta? País de sainete, de entremés y de charada. País de abanico, y ¡gracias! ¿Es Brossa el que ha dicho que Barcelona es una caja de higos secos? Pues todo España es Barcelona. Toda España es un club gallista y una caja de pasas de Málaga.

El otro día, mientras las izquierdas discutían tartarinamente en el Congreso la ley de espionaje, mientras Maura y Dato afirmaban desde el banco azul que si el proyec-

Una escena de "Gente Bien"

(El idioma castellano ha de llegar a todos los ámbitos de España-M.)

En Maura.—Veiam, digues Cecilia.

En Cambó.—Zazilia.

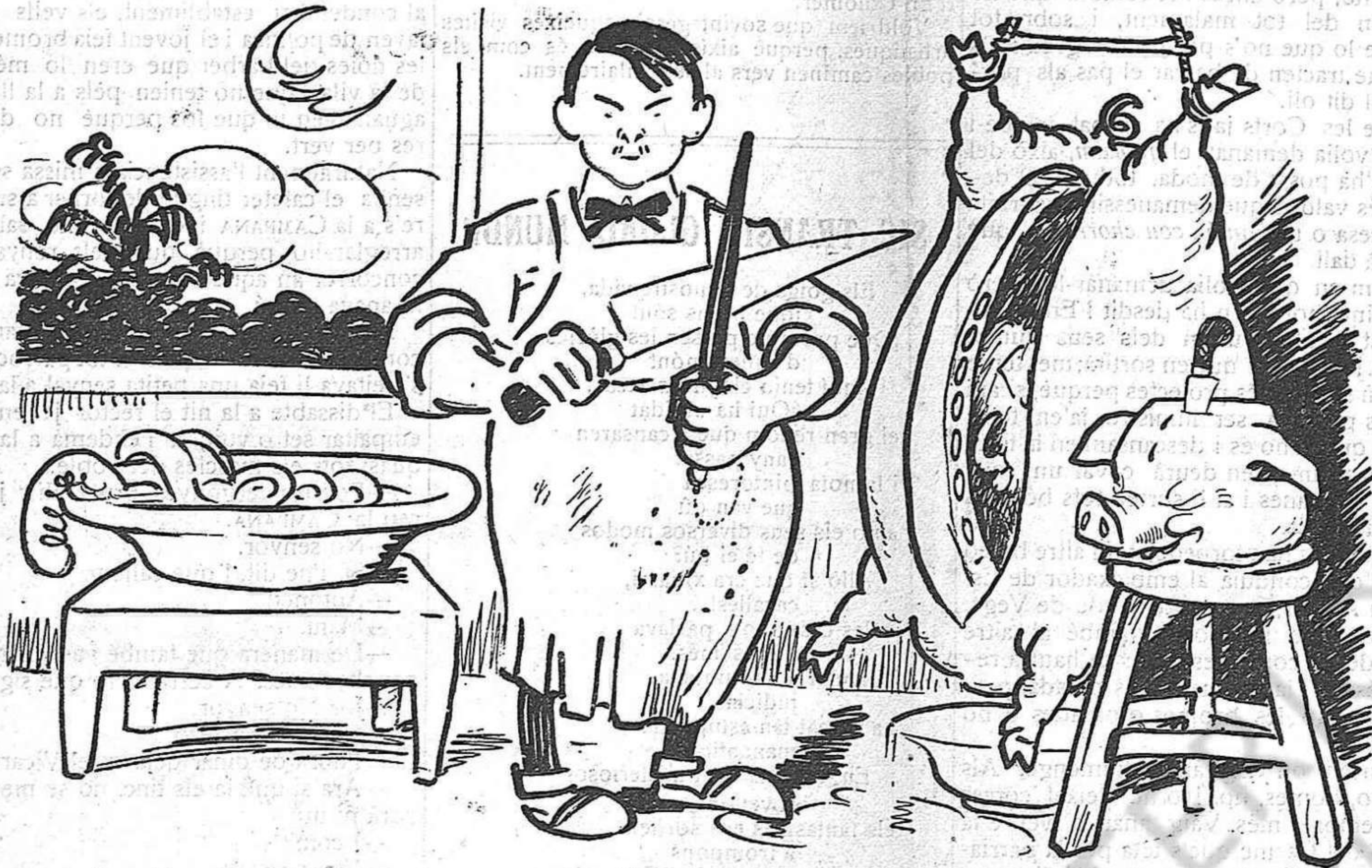
En Maura.—Chorizo.

En Cambó.—Churissu.

—El país del vano... i el vano del país

Als nostres estimats llegidors

Sabran que ara, degut a les circumstàncies, hem tingut de matar el porc, i això que no n'és temps

I que, en canvi, d'ara endavant estem disposats a engrèixar melons i cindries.

Al començament del seu exercici de ministre, En Cambó venia tot sovint a Barcelona. Ara ja va aplaçant les seves vingudes donant-se el cas de que ni per a assistir al enterro d'En Güell no se li ha vist el pèl. Ja veureu com acabarà anunciant-se sempre i no venint mai, com l'altre.

Lo que deu pensar En Franciset:
—La cosa ha variat molt. Qualsevol hi va ara a la meua pàtria després de haver firmat jo la famosa llei d'espionatge i després de haver permès que s'insultés altre cop a ma estimada llengua!

D'ençà que corre la nova llei a favor del espionatge han sigut ja denunciats, per lo que's refereix a la circumscripció de Barcelona, els periòdics: *La Aurora*, *La Lucha*, *El Progreso*, *La Tribuna*, *Iberia*, *L'Esquella de la Torratxa* i *LA CAMPANA DE GRÀCIA*, *El Tiempo*, *El Radical*...

No's podrà queixar de la cullita l'ex segador senyor Cambó.

Els obrers forners han fet públic que, tal com s'elabora el pa avui dia, resulta perjudicial per a la salut dels consumidors.

Oh, perjudicial!... Al menys resultés barat. La pega no és que'n's matin; la pega és que costi tant car el matar-nos!

Els obrers de la «Casa Viñas» han visitat al Governador anunciant-li un pròxim conflicte pel motiu de que aviat s'acabarà en dita casa la fabricació de galetes.

Per galetes no'ns espantem. Quan s'acabin les d'una classe començaran les altres.

Se diu que dintre de poc una important Empresa d'Aviació establirà un servei diari de aeroplans entre Barcelona i Madrid.

Això serà una gran millora que afavorirà a molta gent.

Sobre tot an En Cambó que podrà dinar a Madrid... i dormir a Barcelona.

Llegeixo en un builletí eclesiàstic:
«Ha sido nombrado, en Roma, Prefecto de los Ritos, el cardenal don Antonio Vico.»

Antonio Vico?... Em balla... em balla...

Ah, sí!... Ja me'n recordo: un gran comediant!

Acaba de instituir-se a Sant Andreu una associació política amb el nom de «Círculo Constitucional».

Constitucional?

Amb què's menja això?

Però ¿que no ho saben els infeliços santandreuençs que això de la Constitució ja fa temps que... R. I. P.?

La publicació de sengles porcs (no val a confondre-ho amb porcs senglars) en *L'Esquella de la Torratxa* i *LA CAMPANA DE GRÀCIA* de la setmana passada, valgueren als nostres setmanaris una recollida de números al primer i una denúncia amb totes les campanilles al segon.

D'ara endavant donarem ordres noves: al dibuixant.

Realment, el senyor Fiscal té tota la raó no ha d'ésser un porc lo que hem de pintar. Porc és mascle i no hi està prou adequat.

Ha d'ésser una truja.

An aquell tocino de la setmana passada li faltaven mamelles.

El nostre governador és molt bon home.

Es molt bon home, però no deixa celebrar mítings contra la llei odiosa.

El nostre governador és molt bon home:

Que el facin caixer!

Tretze són tretze.

En Lerroix segueix amb la mania de que «con la paz europea vendrá, a España, la transformación del régimen».

Lo que vindrà aleshores, a Espanya, serà *La Inquisición por dentro*.

Iniciada ja amb el flamant govern d'altura.

La qüestió del pa torna a mostrar-se entufismada.

Els forners diuen que'n faltarà; el governador diu que no.

Això rai, si en els forns no n'hi ha, anirem a cal Govern Civil.

Pa per a tot-hom no se'n repartirà pot-ser; però, algun *crostó*, molt serà que algú no el replegui.

Un dia d'aquests serà canviat el nom de la Plaça Major de Sarrià per Plaça d'En Prat de la Riba.

Es un homenatge que la memòria de don Enric se'l mereix.

Però ja'em dispensaran que no m'hi adhereixi.

Són tan carlinots els de Sarrià, que s'ha de ésser molt *regionalista* per a cooperar-hi.

Demà, diumenge, gran míting de les esquerres an el Palau de Belles Arts.

Molt bé.

El local m'agrada.

En els temps que correm això d'anar contra el Govern no deixa d'ésser una bella art.

Que m'hi apuntin.

El Govern ha concedit la Creu de Isabel la Católica an En *Juanitu* Marsans.

Per què?

No serà pas pel gran èxit (?) de les seves gestions com a candidat per Cervera.

Pot-ser li han donada com a fomentador del noble *juego de billar e adyacentes?*

Habria que ver!

El diumenge el cronista *Carolin* de *La Vanguardia*, feu sapiguer als seus llegidors que les senyores de les conferències catòliques no podien socórrer a les famílies necessitades que vivien en certs carrers de mala nomenada.

Es comprèn. Les «senyores» conferenciantes tenen por de barregar-se amb les «vendedores ambulants de... amor».

Emperò, no tindrien medi les «senyores Tomases» de Sant Vicens, Sant Cristòfol, la Verge del Remei o Nostra Dona de la Mercè, d'enviar-hi a algun sagristà de confiança a fi de repartir les almoines?

Es lo que's diràn elles: amb l'exemple de mossèn Pollastre, els nostres sagristans s'equipocarien cada dos per tres de casa.

Per més que lo pràctic fóra que destínessin alguns pisos del Passeig de Gràcia i de la Rambla de Catalunya per a albergar-hi an aquestes famílies que, per falta de recursos, no poden viure en llocs de bona nomenada.

Mes, la caritat no arriba a tant!